

tanter for den Stand, der særlig skulde nyde godt af det Forslag, som Regjeringen her har forelagt. Det er ikke saa underligt, at Mange vente paa at høre, hvorledes Arbeidernes Repræsentanter ville stille sig lige overfor et Forslag, som jo i Virkeligheden er tiltænkt at skulle gavne den ubemidlede Arbejderstand. Alle veed jo ogsaa, at der trænges saa haardt til Reformer paa dette Omraade, og det er da naturligt, at man saa venter at høre, hvorledes Arbeidernes Repræsentanter stille sig. Det kan ikke bestrides, at der er Meget at gjøre paa dette Omraade, og at den Stand, vi her repræsenterer, mange Gange paa sin Bane maa tænke med Skræk og Forbauselse paa Udsigterne for sin Alderdom. Allerede i den tidlige Ungdom, naar først Bevidstheden vaagner og Arbejderen begynder at tænke frem i Tiden, maa han med Forbauselse og Skræk se paa, hvad der venter ham, naar han er udslidt i Samfundets Tjeneste og ikke længere kan virke ved sine Hænders Gjærning. Jeg veed nu meget vel, hvorledes det i dette Thing ved Forhandlingerne i Fjor om samme Sag blev udtalt af et æret Medlem, nemlig N. Andersen . . .

Formanden (Berg): Efter Forretningsordenen er det ikke tilladt at nævne Medlemmerne ved Navn.

Sordum: Dette var mig ikke bekendt; jeg skal naturligvis nu tage det til Følge. Utsaa det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (N. Andersen) sagde, at vor nuværende Fattiglovgivning var saa human, at han tvivlede om, at der var nogen Arbejder, der vilde være med til selv at yde Bidrag til sin Alderdomsforførgelse. Ja, mine Herrer, det lyder smukt, men vi have desværre mange Bevijer derimod. Det samme Medlem udtalte ogsaa, at Arbejderne ikke længere forlangte det som en Gave at blive støttede i deres Alderdom, men som en Ret, der tilkom dem, og at de saae en Ære i, at de havde tilvunget sig denne Ret. Det er unegtelig en Udtalelse, som man ikke skulde vente fra en folkevalgt Repræsentant, og det er Udtalelser, som vidne om, at han ikke har den allerringeste Kjendskab til, hvad han taler om, eller hvad der foregaar nede i Befolkningen. Ellers vilde saadanne Udtalelser aldrig være fremkomne. Det er imidlertid den Slags Sæd, som man ikke skulde udsprede blandt Befolkningen; den kan med Tiden bære Frugter, som kunne blive ubehagelige. Vi skulle ikke glemme, naar flige Udtalelser fremkomme, saalænge vi ere Repræsentanter i denne Forsamling

da at protestere mod dem og tilbagevise dem, og jeg vil i Dag bestemt protestere mod, at det ser saaledes ud. Jeg fastholder, at Alderdommen kunne Arbejderne kun se hen til med Rædsel og Skræk, og jeg siger, at man hver Lørdag og Torsdag her i Kjøbenhavn kan se Bevijerne herfor. Man kan ogsaa blot kaste Blikket over paa Fjhn, hvor for nogle Aar siden en fattig Kone, der døde paa Fattigaarden, maatte skydes ud af Sengen med dertil erhvervede Redstaber, fordi hun af bare Glendighed ikke ellers var til at røre ved, og man vil da næppe kunne rose den nuværende Fattiglovgivning og Fattigforførgelse. Man vil maaste nu sige: Ja, naar det ser saaledes ud, saa er der mere end almindelig Grund til at behandle det nuværende Lovforslag, saa bør man jo netop gjøre Alt, for at faae en bedre Alderdomsforførgelse sat i Gang, og man vil saa maaste fordømme os, fordi vi ikke ville være med til at behandle dette Lovforslag. Naar vi imidlertid ikke ville være med til at behandle dette Lovforslag, saa er — og jeg har netop forlangt Ordet for at gjøre dette klart for Enhver her og for Udenforstaaende — kort og godt sagt den væsentligste Grund dertil den gode Grund, at Forslaget ikke duer, naar det skal være Meningen, at det skal komme dem til Gode, hvem det tilsigter at komme til Gode. Forslaget tilsigter at komme de Ubemidlede til Gode, men Forslaget kan ikke komme de Ubemidlede til Gode. Den, der ser saaledes paa Forholdene, som her er set, har i Virkeligheden intet rigtigt Kjendskab til Forholdene. De økonomiske Forhold for den sykkende Arbejder ere ikke nu af den Bessaffenhed, at han i sin tidligste Ungdom kan begynde at lægge til Side til sin Alderdom. Nei, han har desværre altfor meget Bøvær paa hele sin Bane med de økonomiske Forhold til at kunne lægge Noget til Side til Alderdommen. Det lader sig slet ikke gjøre. De Folk, der foreslaa og fastholde dette, kjende slet ikke Forholdene, som de ere. Dette Forslag beror jo paa det saakaldte 'Selvhjælpsprincip', og vi vide vel, at ved at forkaste dette Selvhjælpsprincip komme vi ikke alene i Strid med Regjeringen, men med langt Flere her i Thinget; desuagtet fastholder jeg, at de økonomiske Forhold i Arbejderstanden ikke paa nogen Maade tillade dem at lægge Noget til Side i deres Ungdom til Gavn for deres Alderdom. Der kan være Enkelte, som ser sig i Stand til at lægge Noget til Side — og de ville vistnok ogsaa gjøre det — men den store Masse, den store Mængde af Arbejderstanden har ikke en Hvid at lægge bort til sin Alderdom, og det vil derfor ikke kunne nytte Noget a